

hívásnak hit által engedelmeskedni szeretnénk, — legalább megvan a vágy és kívánság bennünk azután, hogy e hívásnak eleget tegyünk? Mit jelent (még akkor is, ha csupán ez a vágy volna meg) ez a figyelem, ez az engedelmisség azzal a hívással szemben, amit nem kerülhetünk ki, mit jelent ez mindennapi életünkben? Életünket ezen szempont alá helyezve, milyenek lesznek cselekedeteink, mégha oly gyengék, gyámoltalanok és ügyetlenek is? Mi történik azután, milyen felépítés, milyen alakítás jelentkezik napról-napra belső és külső cselekvéseinkben ott, ahol életünk óráról-óra cselekvés, hatás, tevékenység, ahol akaratunk mozgásban van, ahol céljaink vannak, s ahol megállóhelyekre érkezünk és ahonnan más megállókra nézünk előre?

Gondoljanak egy pillanatra arra, mit jelent ez: *keresztyén élet*. Úgy áll a dolog, azt kell mondanunk, hogy a keresztyén életet voltaképpen és igazi értelmében, a keresztyén életet, mely nevét lényegileg és igazán megérdemli, nem mi éljük, hanem egészen más valaki: Isten, a Jézus Krisztusban, Szentlelke által, értünk és bennünk. Kérdésünket, amelyre feleletet keresünk, kezdetétől elhibázzuk, ha egészen sürgősen nem abban a tulajdonképpen értelemben gondolunk rá, hogy ennél a kérdésnél igazán és egészen valami olyan dolog felől kérdezzünk, amit nem mi teszünk, hanem Isten tett, tesz és tenni fog.

Érettünk él Fiában, a Jézus Krisztusban. Ez az, amit keresztesítésünkben megígért, aminek alapján keresztyének vagyunk, s aminek alapján a keresztyén életre mint a *mi* életünkre, a *mi* énünk életére távolról gondolhatunk. Isten érettünk él a Jézus Krisztusban. Ez most nem az a pillanat, amikor kimeríthetnők egész mélységében, amit e rövid mondatban mondtunk. Azt ugyanis, hogy: Isten úgy tekint reánk, reám és reád, az örökkévalóságtól kezdve, amint éppen most vagyok, szituációmban, élethelyzetemben, úton, amelyen jártam és járnom kell és pedig határtalan messzeségben Tőle. Nem úgy, mint második Istenre, hanem mint emberre, aki vétkezett, vétkezik és vétkezni fog és aki önmagát másnak nem ismerheti, mint elveszettnek, akit Jézus Krisztusban, az ő szerelmes Fiában ismer, elváltat és amikor az idő beteljesedett, megbékít magával. Benne, az Isten Fiában van békességünk az Atyával. Eleget tett érettem és odalép érettem az örökkévaló Isten elé, aki előtt én, mint ember por és mint bűnös, az örökkévaló kárhozatnak vagyok

alávétve. Isten jár közben érettem Fia által Önmagánál. Ő az én közbenjáróm; élete érettem van s az a keresztyén élet, hogy Krisztus él, élt és élni fog. Az az én keresztyén életem, hogy él a Krisztus, az én Idvezítőm és Közbenjáróm Isten és ember között!

Még valamit, amit ettől nem választhatunk el: Isten, aki Szentlelke által él bennem, ismét nem más, mint maga Isten az örökkévalóságban. Szentlelke által engem, aki bűnös voltam, újjászült élő reménységre, hogy megismerhessem magamat, mint gyermekét, bűnomban, elveszett állapotomban mint igazat előtte. Nem azért, mintha magamban volnék igaz, hanem Krisztusban elhívott és elváltatott, ezt az adományát Szentlelke által nekem ígerte, engem megszentelt, azaz kiváltatott, hogy ne kelljen többé magamat elveszettnek tekintnem, hanem tartson Ő, vigasztaljon Ő, vezessen az Ő keze. A keresztesítésnek az az értelme, hogy Isten megfoghatatlan életéből a részesedés ígérését bírjuk. Isten élete érettünk a Krisztusban, bennünk a Szentlélek által: ez a keresztyén élet!

Kedves Barátaim! Miért nem állunk most meg? Miért nem maradunk meg most ebben a szentélyben, melynek határait csupán körvonalaztam néhány szóval, amelyeknek mindenike csak emlékeztet bennünket a teljes gazdagságára annak, amit gondoltunk, amikor Isten életéről beszélünk Krisztusban és a Szentlélek által? Hogy van az, hogy Pál apostol is Római levelében, miután 11 fejezeten át beszélt Isten mélységéről; Isten életéről érettünk és bennünk; Istennek felénk, keresztyének felé torduló kegyelmének végtelen ígérteréről, most ennél a helynél, ahonnan az alapígtét választottam, ezekkel a szavakkal folytatja: „intelek* azért titeket”? Mi értelme van — ha a keresztyén élet az Isten élete — azt mondani az embereknek, akiknek ez az élet ígértetett: „intelek titeket”? Inteni nyilván azt jelenti, hogy az elénk állított kérdés értelmében a keresztyén életnél oda jutottunk, ahol valamit tennünk kell, ahol nem végződhetik az ügy azzal, hogy ebbe a szentélybe behelyeztettünk, s dicsérve és imádkozva emeljük fel kezeinket azért, hogy itt lehetünk és örvendjünk annak, hogy Isten, maga Isten, Isten egyedül, erejének és dicsőségének teljességében mindent megtesz; hanem úgy áll a dolog — nem úgy van-e, mintha hirtelen egy egészen másik világba léptünk volna be? — hogy mi emberek teljességgel úgy állunk itt, amint vagyunk, amint magunkat és

* A magyar bibliában: *Kérlek*.